

38 ת"י ק"ו/ו

פתרון בחינת מועד בסד"א תל-אביב 2005

דוד הגיש בקשה מלווה בתצהיר לעיקול זמני על כספה של מיכל בבנק לאומי. הרשם הבחין כי בתצהיר אין אפילו טענה אחת מידיעתו של משה וכי כל הטענות נגזרות ממיטב אמונתו. לאחר התלבטות, הסכים הרשם לבקשה בתנאי שדוד יפקיד התחייבות עצמית, וערבות בנקאית על סך 200000 ₪. בנוסף, הורה על הפקדת עירבון על סך 85000 ₪.

רשם מוסמך ליתן עיקול זמני
בסעדים זמניים ניתן ליתן תצהיר על פי מיטב האמונה
ההתחייבות העצמית, הערבות הבנקאית והעירבון כולם לגיטימיים ואולם ערבון לא יעלה על *
50000 אלא אם... תקנה 364(ג) להזכיר את פרשת גדנסקי נ' ברוס.

דוד עשה כל שהורה הרשם ושבועיים לאחר מכן הגיש כתב תביעה בסדר דין מקוצר בבית משפט השלום בנצרת כנגד מיכל בטענה כי הילוה לה 2.4 מיליון ₪ וכי בידו חוזה הלוואה המוכיח זאת. מיכל הגישה בקשת רשות להתגונן אולם הרשם דחה את בקשתה. מיכל הגישה בקשת רשות לערער על ההחלטה לבית המשפט המחוזי והצדדים הוזמנו לדיון.

ניתן לבצע עיקול לפני הגשת כתב תביעה תקנה 363
דוד פעל נכון ככל הנראה כי יש בידו ראשית ראיה
גם מבחינת סמכות עניינית פעל דוד כדן
מיכל הייתה צריכה להגיש ערעור בזכות על ההחלטה האחרת שנתן הרשם לבית משפט
השלום בנצרת.

בדיון בקש דוד למחוק את בקשתה על הסף בטענה שמיכל הייתה צריכה להגיש ערעור ולא בקשת רשות לערער. בית המשפט לא קבל את טענתו של דוד וביקש מיוזמתו להפוך את בקשת הרשות לערער לכתב ערעור. דוד ביקש לטעון כנגד החלטה זו של בית המשפט אולם מבוקשו לא ניתן לו – בית המשפט לא נתן לו לטעון והפך את בקשת הרשות לערער לכתב ערעור.

טענתו של דוד צודקת – ר' בפיסקה הקודמת
אין בעיה להפוך את בקשת הרשות לערער שהוגשה בטעות לכתב ערעור לפי תקנה 410א.
דיון בשאלה אם צריך היה לתת לדוד להתנגד להפיכת בקשת הרשות לערער לכתב ערעור
והאם היה על בית המשפט לתת לו לטעון.

דוד התרגז והגיש ערעור לבית המשפט העליון הן על החלטת בית המשפט המחוזי ליתן רשות ערעור והן על ההחלטה להפוך את בקשת הרשות לערער לכתב ערעור. יתר על כן, יהושע, עורך דינו של דוד, גילה התנגדות נחרצת למדי באולם והוזהר. לאחר שלא הפסיק הושתו על עורך הדין יהושע הוצאות אישיות בסך 5000 ₪ בלי שניתנה לו זכות טיעון. יהושע הגיש בקשה להצטרף כצד לערעור בנושא הוצאותיו האישיות. מנגד, מיכל הגישה בקשה למחוק את הערעור על הסף מכיוון שלדעתה היה דוד צריך לבקש רשות ערעור ולא הייתה לו זכות ערעור. לחלופין בקשה למחוק רק את ערעורו של דוד.

לא ניתן לערער על החלטה המרשה לערער תקנה 409
מנגד, היה על דוד להגיש בקשת רשות לערער כי מדובר ב"החלטה אחרת".
יהושע היה צריך לקבל זכות טיעון והוא רשאי להצטרף כצד לערעור (פרשות "חסן"
ו"חנא").
מיכל צדקה בטענתה ופעלה באופן נכון.

בדיון שהיה לפני רשם בית המשפט העליון בקשר לבקשתה של מיכל, קיבל הרשם את טענתה של מיכל בקשר למחיקת הערעור כולו.

הרשם צדק במחיקת הערעור אולם רק כנגד דוד וטעה בכך שמחק את הערעור כולו גם ביחס ליהושע.

יהושע הגיש בקשת רשות לערער על החלטת הרשם והשופט שדן בתיק קיבל את הבקשה, ראה בה ערעור וביטל את החלטת בית המשפט המחוזי ביחס להוצאות האישיות שהוטלו על יהושע.

על החלטת רשם יש תמיד ערעור בזכות.

גם אם הוגשה הבקשה בטעות יכול היה השופט העליון להפוך אותה לכתב ערעור לפי תקנה 410א.

ביטול החלטת המחוזי ביחס ליהושע הייתה תקינה.

בינתיים נתן בית משפט השלום פסק דין כנגד מיכל בעניין ההלוואה וחייב אותה לשלם ליהושע 5 מיליון ₪ למרות שהתביעה הייתה רק על 4 מיליון ₪. מיכל ערערה על פסק הדין. בערעור חש דוד כי החלטות שופטי בית המשפט המחוזי פוגעות וביקש את פסלות ההרכב. השופטים דנו בטענה מיד והחליטו שלא לפסול את עצמם. דוד הגיש ערעור על החלטה זו לנשיא בית המשפט המחוזי. בינתיים, הציעו השופטים לצדדים לסיים את הסכסוך שביניהם על דרך הפשרה לפי סעיף 79א לחוק בתי המשפט והצדדים הסכימו. בפסק הדין החליטו השופטים ליתן לדוד את כל מבוקשו, קרי 2.4 מיליון ₪.

הערעור עשוי להתבסס על טענת חוסר סמכות עניינית.

פסלות מכוח תחושה של פגיעה אינה נימוק מספק לפסלות (פרשת פניציה) ועל כן דחיית הטענה הייתה נכונה.

ערעור על בקשת פסילה מגישים לנשיא בית המשפט העליון.

ניתן ליתן פס"ד של פשרה במהלך ערעור ואת כל מבוקשו (אגיאפוליס מול בקרה) מותר לשנות את פסק הדין של הערכאה הקודמת – למשל ר' תקנה 462.